

BERRAK YURDAKUL

Elleri
Titremeden
Ateşi
Tutabilene

DESTEK YAYINLARI: 1472
KİŞİSEL GELİŞİM: 236

BERRAK YURDAKUL / ELLERİ TİTREMEDEN ATEŞİ TUTABİLENE

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Aziz Kedi
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Asa Gilland - <http://www.asagilland.com>
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Haziran 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-282-0

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

BERRAK YURDAKUL

Elleri
Titremeden
Ateşi
Tutabilene

Madam Maya ve Okay için.

I.

SEN, ÖLÜM ACEMİSİ

"Geleceği gizleyen peşe,
merhametin eliyle dokunmuştur."

- Edward Bulwer-Lytton

Aslında hep basit şeylerle başlar. İlk anda fethedilen kalbimle mesela. Ama biraz bekle, acele etme! Henüz yukarıya bakmadım, henüz seni görmedim. Henüz güzelliğinin karşısında nutkum tutulmadı. Henüz yıkımım için geri sayım başlamadı. Bırak, birkaç defa daha özgürce nefes alayım. Çünkü biraz sonra her şey duracak. Salınan gövdelerinin gölgesi cama vuran sonbahar ağaçları ve onları eğip büken sonbahar rüzgârı duracak; yaklaşan bir uğursuzluğa işaret eder gibi zifiri karanlığa bürünen gökyüzü ve onun içinden ağır ağır geçen bulutlar duracak; dört bir yanıma kuşatan ve kim olduğunu bilmediğim bütün bu insanlar duracak. Yaşam da duracak, ölüm de. Seni gördüğüm anda duran kalbimle beraber varoluşun tamamı duracak ve sesizce bekleyecek.

Şimdi nedense başımı yukarıya, asma kata doğru kaldırıyorum ve eyvah! İşte başlıyor! Seninle beni –bir tanrıçayla bir ölümlüyü– ayıran merdivene usulca yaklaştın ve orada kaldın.

Artık görüş alanımdasın. Dans ediyorsun, neşeli kahkahalar atıyor, göksel bir cisim gibi parlıyorsun. Işıltından gözlerim kamaşıyor. Aklım başımdan gidiyor, bedenimi buz gibi bir ürperti sarıyor. Bakışlarımı senden ayırmayı deniyorum, ama bunun mümkün olmadığını anlayıp teslim oluyorum. Büyülenmiş gibiyim. Tüm benliğimle seni izliyorum ve ömrümde ilk kez hayatın belki de bir anlamı olabileceğini düşünüyorum. Senin için ve senin uğruna bütün ıstırapları çekebileceğimi düşünüyorum. Sana bir kez dokunabilmek için bütün sefaletlere razı olabileceğimi düşünüyorum.

Zihnimde bir kasırga gibi esen bu düşüncelerden korkup kendimi sarsıyorum. Ben acaba hangi cüretle birdenbire böyle saçma sapan hayallere kapıldım? Sen hiç benim gibi biriyle ilgilenir misin? Senin muhakkak sana benzeyen, tüyler ürperici güzellikte bir sevgilin var. Çok geçmeden o da ortaya çıkar. Yanına gelir, sana sarılır ve siz –iki tanrısal varlık– beraber aşağıya, biz fanilere bakıp, gülümseyerek el sallarsınız. *“Merhaba ölümlüler, orada olduğunuzu biliyoruz! Hayır, isimlerinizi elbette bilmiyoruz, ama en azından sizi büsbütün yok saymıyoruz. Arada sırada gözlerimizi bulduğumuz zirveden aşağıya, size doğru çeviriyoruz ve kusursuz suretimizi size gösteriyoruz. Sizinle aynı yerdeyiz, sizinle aynı havayı soluyoruz. Size bu kadarını bahsettik. Daha fazlasını ummuyordunuz, değil mi?”*

Ansızın, gözetlendiğini hisseden bir kedi gibi irkilip başını bir hışımla benim bulunduğum tarafa doğru çeviriyorsun. Kendimi –hiç hesapta yokken– seninle bakışırken buluyorum. Ne yapacağımı öyle şaşırıyorum ki bütün olasılıklar içinde en yersiz olanı yapıveriyorum ve gözlerimi kaçırmak yerine sımsıkı kapatıp öylece duruyorum.

Editörüm –ona Pomelo adını verdim, çünkü birçok açıdan bir narenciye türünü andırıyor– bana bir dirsek atıyor. “Neden

gözlerini yumdun?” diye soruyor. Yavaşça gözlerimi aralıyorum. Pomelo'nun tombul parmakları, asabi hareketlerle gömleğine dökülen kırıntılarını silkeliyor. Geldiğimizden beri ağzına en az on tane havyarlı kanepi attı. “Biraz etrafını incelesene. Benim bu malikâneye kaçınıcı gelişim, ama hâlâ ihtişamı karşısında afallayıp kalıyorum. Tam anlamıyla bir mermer ve yaldız cümbüşü...”

“Ben göreceğimi gördüm” diye mırıldanıyorum.

Pomelo, kadehini kaldırıyor. Bu hareketi yanık izleriyle dolu olduğu için genellikle saklı tuttuğu eliyle yapıyor, çakırkeyif olduğunu buradan anlıyorum. Şampanyasından koca bir yudum alıyor, “Gerçekten acayip birisin” diye söyleniyor. “Çoğu kişi bu partiye katılabilmek için varını yoğunu verirdi. Sense şimdiden sıkıldın.”

“Yo, sıkılmadım. Gayet iyiyim. Yalnızca müziği dinliyorum.”

Hiç iyi değilim. Kalbim çok hızlı atıyor. Etrafımdaki insanların hepsi soğuk ve yabancı. Tanımadığım bir gezegendeyim ve herkes bana düşmanca bakıyor. Ah, bu daveti niçin kabul ettim?

“Sıkılmadığına memnun oldum!” diyor, buna pek de inanmadığını ima eden, alaycı bir tavırla. Çevremizde dans edenleri işaret ediyor. “Dünyanın hiçbir yerinde bundan daha hoş insanlar, daha havalı bir yer ve daha eğlenceli bir parti bulamazsın.”

Sessiz kalıyorum. Senin biraz evvel durduğun tarafa doğru hızlı, kaçamak bir bakış atıyorum. Orada değilsin.

“Belki bu gece yeni birileriyle tanışırsın. Altı aydır bu şehirde olduğun halde tek bir arkadaş bile edinmediğinin gayet iyi farkındayım.”

“Kitap yazıyordum” diyorum. Bakışlarımla evin her tarafını tarıyor, senin nerede olduğunu bulmaya çalışıyorum.

“Hatta daha ileri gidip bu şehirde benden başka hiç kimseyi tanımadığını öne sürebilirim. Tahminimin pek de yanlış olduğunu zannetmiyorum. Senin gibi yetenekli, genç ve güzel

bir kızın tek arkadaşının kendisinden otuz yaş büyük editörü olması, üstelik onunla bile ayda bir veya iki defa görüşmesi...”

Gözlerim kalabalığın arasında boşuna dolaşır duruyor. Yok oluşun beni hem rahatlatıyor hem de hayal kırıklığına uğrattıyor. Böyle karmaşık duygulara kapılmaya hiç alışık değilim. Bir an evvel evime dönmeliyim.

“Sanki ben buraya parti meraklısı olduğum için mi geldim?” diyor, bir kanepede daha yuvarlıyor. “Baksana! Seni evinden çıkarabilmek uğruna nelere katlanıyorum. Kaç saattir torunum olabilecek yaşta çocukların ortasında dikiliyorum. Yakında yeni kitabı yayımlanacak olan bir yazarın muhakkak sosyalleşmesi ve doğru ortamlarda boy göstermesi gereklidir küçükhanım!” Nasihat vermeye başladığında hep yaptığı gibi ağır hareketlerle gözlüklerini çıkarıyor ve ceketinin üst cebinde özenle katlanmış vaziyette duran mendili alıp, camlarını silmeye koyuluyor. Yılın en sükseli partisine katılacağı için her zamankinden biraz daha fazla özenmiş, ama aslında daima böyle şık giyinir. Onu tuhaf ve matrak, hatta neredeyse sevimli buluyorum ve anlattıklarını dinlemek çoğu zaman hoşuma gidiyor. Fakat şimdi buna da hiç tahammülüm yok. Neredesin?

“Bir kitabın başarısında yazarın ilişkilerinin de yabana atılmayacak tesirleri vardır küçükhanım! Bunu unutmayınız!”

Ne kadar yabani olduğuma ve bu tavrımın henüz en başında olduğum kariyerime nasıl da zarar vereceğine dair upuzun bir nutuk atmaya devam ediyor. Herhalde yerden göğe kadar haklı, ama söyledikleri katiiyen umurumda değil. Şu anda senden başka hiçbir şey umurumda değil. Nereye gittin?

“İkinci kitabının da ilki gibi tek baskıda kalmasını istemeyiz, değil mi? Öte yandan kitaplarını doğru kişilerin okuması ve beğenmesi, toplumda belli bir yeri olan şahısların senden bahsetmesi...”

Ah, işte oradasın! Aşağıya, ölümlülerin dünyasına inmişsin.

Pomelo bana yine dirsek atıyor. Böyle tatsız bir huyu olduğunu bu gece keşfediyorum. “Bak, bu tarafa doğru kim geliyor!” diye fısıldıyor, heyecanla.

Ağır ve kararlı adımlarla bize doğru yaklaşıyorsun. Beynimden vurulmuş gibiyim. Midem bulanıyor, nefesim kesiliyor. *Lütfen bu tarafa gelme!*

“Onu tanıyor musun?”

“Hayır” diyorum, sözcükler ağızımdan güçlkle dökülüyor. “Hayır, onu ömrümde ilk kez görüyorum.” *Sakın bu tarafa gelme!*

Kalbim dehşetli bir hızla atıyor, ama bütün her şey müt-hiş yavaş gerçekleşiyor. “*Kapı fazla uzak değil*” diye düşünüyorum. “*Koşarak dışarı fırlayabilirim, arabama atlayıp gözden kaybolabilirim.*”

Pomelo’ya şöyle bir bakıyorum. Böyle ani bir gidişin çok yakışksız kaçacağına karar veriyorum. Hem niçin bu kadar telaşlanıyorum acaba? Aşağıya benimle tanışmak için inmiş de-ğilsin ya!

Şimdi biraz ötemizde durdun. Birisiyle konuşuyor, şakalaşı-yorsun. *Sakın bana bakma! Sakın yanıma gelme!*

Bir dirsek daha yiyorum. “Sana mı bakıyor, yoksa bana mı öyle geldi?”

“Saçmalama! Niçin bana baksın?” Çocukken ezberledi-ğim bir duayı mırıldanıyor ve şu ana kadar hiç inanmadığım Tanrı’ya sığınıyorum.

“Sana baktığından adım gibi eminim!” diyor, ısrarla. “Hatta galiba yanımıza geliyor.”

Yer, altımdan kayıyor. Bayılacak gibiyim. Birkaç adım geriye gidip, büyük bir sütunun arkasına yaslanıyorum. Nefesimi tu-tarak ve yanımdan geçip gideceğini umarak öylece bekliyorum.

Yerimi elinle koymuş gibi buluyorsun. Yine göz gözeyiz. Ne yapmalıyım? Nasıl bakmalıyım? Ellerim nasıl durmalı? Biri ni belki cebime sokabilirim. Ya diğeri? Ah, neden iki elim var sanki?

Şimdi yüz yüzeyiz. Karşısındakinin gücünü tartan iki vahşi hayvan gibi dikkatle birbirimizi inceliyoruz. Bir süre hiç konuşmadan böyle duruyoruz. Yüreğim dayanacak mı?

Sessizliği bozan sen oluyorsun. Beni tepeden tırnağa bir defa daha süzdükten sonra, “Biraz evvel bana bakıyordun, değil mi?” diye soruyorsun. Ses tonun öyle muazzam ki!

Yutkunuyorum. “Evet” diyorum, bütün cesaretimi topluyarak. “Evet, sana bakıyordum.”

“Öyleyse neden benden saklandın?”

Umursamaz bir tavır takınmaya çalışıyorum. “Saklanmadım” diyorum. “Sadece saklı durdum.”

Yüzüne hınzır bir gülümseme yayılıyor. Aniden elimi yakalıyor ve “Hadi o zaman!” diyorsun, coşkuyla. “Gel! Gidelim!”

Heyecandan aklımı kaçırmak üzereyim. Hiç itiraz etmeden uysal bir budala gibi peşine düşüyorum. Fakat bu sırada bir başka el daha uzanıp, kolumdan tutuveriyor. Pomelo! Sana dönüp bütün kibarlığıyla “Kusura bakmayın hanımefendiciğim, bölüyorum ama” diyor. “Hemen, çok kısa bir şey söyleyeceğim.”

“Elbette!” diyor. “Seni kapıda bekliyorum. Tamam mı?”

Başım la onaylıyorum.

Pomelo “Nereye gidiyorsun?” diye soruyor telaşla. “Umarım araba kullanmaya falan kalkışmayacaksın?”

“Yalnızca bir kadeh içtim.” Bunu, Pomelo’nun yüzüne hiç bakmadan söylüyorum, çünkü gözlerim seni takip etmekle meşgul. Ana giriş kapısının ağızında durmuş, vestiyer görevlilerinden biriyle konuşuyorsun.

“Onun kim olduğunu biliyor musun?”

“Bilmiyorum” diyorum. *Hayır, bu doğru değil. Senin kim olduğunu biliyorum. Yüreğimi ağzıma getiren, dizlerimi titreten kişisin. Her tarafımı saran sevinç dalgasıdır.*

“Sizi uyarmak zorundayım küçükhanım! Başınıza büyük bir bela alıyorsunuz!”

Meydan okuyan bir bakışla karşılık veriyorum. Biraz duruyor, sonra derin bir iç çekip, “Pekâlâ” diyor sitemkâr bir vurguyla. “Bir meçhule atınız bakalım kendinizi!”

Pomelo kolumu bıraktığı anda ardıma bakmadan fırlıyor, koşar adımlarla yanına geliyor. Etekleri yerlere kadar sarkan, simsiyah bir palto giymişsin, başında da nefis bir şapka var. Bir kez daha gülümsüyorsun. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?

Birkaç saat evvel kendimi isteksizce sürükleyerek içeri girdiğim bu kapıdan şimdi seninle beraber çıkarken damarlarımdan mutluluk akıyor. Dünyaya yeni gelmiş gibiyim.

Nihayet akıl ediyor ve soruyorum. “Nereye gidiyoruz?”

“Sana gidiyoruz!” diyorsun. “Bir evin var, öyle değil mi?”

***

Külüstür arabama biniyoruz. Kaçınıcı denememde çalışıyor, bilmiyorum. Bu seni çok güldürüyor. Ayaklarını ön konsola dayayıp, koltuğu iyice geriye alıyorsun. “Beni o korkunç partiden kurtardığın için teşekkür ederim” diyor ve muhteşem bir kahkaha daha atıyorsun. Nefesinde ağır bir şarap ve tütün kokusu var, fakat bu bile beni hiç rahatsız etmiyor.

“Hakikaten korkunçtu” diyorum. Hızımı alamıyor ve “Özelikle müzik berbattı” diye ekliyorum. “Sanırım ev sahibi pek de yüksek zevk sahibi değil.”

Uzun uzun yüzümü inceliyorsun. Sonra birden saçlarımı okşuyorsun. “Belki o kadar da zevksiz değildir” diye mırıldanıyorsun. Ellerin ne kadar güzel. Ve sesin... Ah, sesin!

Çantandan bir küçük matara çıkarıp kafana dikiyorsun. Bir sigara yakıp radyo istasyonları arasında dolaşıyorsun. Benim gözüm sürekli dikiz aynasına takılıyor, çünkü yola çıktığımızdan beri arkamızda hep aynı siyah cip var. Biraz yolu değiştiriyorum, birkaç ani dönüş yapıyorum. Her defasında aynada yeniden beliriyor. Bariz bir şekilde bizi takip ediyor.

Tedirginliğimi belli etmiyorum. Senin keyfini kaçırmayı kaçıyan istemiyorum. Oturduğun yerde kollarını kaldırmış dans ediyorsun. “Hey!” diyorsun. “İsmini sormayı unuttum!” Bir kahkaha daha atıyorsun.

Gülümsüyorum. “Berrak...” diyorum. Evimin sokağına dönmek üzereyiz. Siyah cip buraya da sapsarsa evin önünde durmayıp birkaç sokak ötedeki polis karakoluna gitmeye karar veriyorum. “İsmim Berrak...”

Siyah cip, benim sokağıma sapmadan düz devam ediyor. Derin bir oh çekip evin önüne park ediyorum. “Seninki ne?” diye soruyorum.

Arabadan inerken bütün komşulara duyuracak şekilde bağırarak ismini açıklıyorsun.

Dünyanın en güzel ismine sahiptin.

***

Çantanı, şapkanı ve paltonu salondaki yemek masasının üzerine fırlatıyorsun. Etrafa şöyle bir bakıp “Ne kadar sevimli bir yer!” diyorsun. Ayakta zor durduğunu daha yeni fark ediyorum. Bu derece sarhoş olduğunu anlasaydım, seni buraya getirmezdin.

“Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı? En son ne zaman yemek yedin?”

“Yiyeceği boş ver. İçecek bir şeyler var, değil mi?”

Koltuğa doğru yürümeye çalışırken yalpalayıp, düşecek gibi oluyorsun. Seni yakalayıp oturtuyorum.

“Su getireceğim” diyorum. “Bence artık başka bir şey içmesen iyi olur.”

Beni kendine çekip kucağına alıyorsun. Başımı iki elinle tutup gözlerime uzun uzun bakıyor, dudaklarımdan öpüyorsun. Teninin kokusunu içime çekiyorum. Rüyada gibiyim.

Aniden toparlanıyor, kararlı bir şekilde doğrulup kalkıyorum. “Nereye gidiyorsun?” diye soruyorsun. “Beni istemiyor musun?” Böyle bir şey mümkünmüş gibi...

Yüzünü okşuyorum. “İstiyorum. Hem de çok.”

Gülümsüyorsun.

“Ama şimdi su içmeni, bir şeyler yemeni ve mümkünse biraz uyumani istiyorum. Hadi başını şu yastığa koy.”

“Başım çok fena dönüyor.”

“Kapat gözlerini. Geçecek.”

İtiraz etmeden koltuğa kıvrılıyorsun. Gözlerini yumduğun anda derin bir uykuya dalıyorsun. Botlarını çıkarıyorum. Üzerini ince bir battaniyeyle örtüp mutfığa yöneliyorum, ama ben daha içeri gidemeden bir gümbürtüyle yere düşüyorsun.

Koşup seni kaldırıyorum. Kusmuğlar içindesin.

“Tutun bana” diyorum. “Banyoya gidiyoruz.”

Fakat kolunu kaldıracak halin yok. Artık yarı baygın gibisin. İnceciksin, ama çok uzun boylusun. Seni taşımak hiç de kolay olmayacak. Neyse ki küçüklüğümden beri çok spor yapıyorum ve oldukça güçlü kuvvetli sayılırım. Kazağımı çıkarıp –zaten onun üzerine de kustun– atlele kalıyorum. Kat

etmemiz gereken mesafeye şöyle bir bakıp aşağı yukarı kaç adım atacağımı hesaplıyorum. Hazırım.

Derin bir nefes alıp seni kucaklıyorum. Biraz evvelki romantik görüntümüzden eser kalmadı. Debelenerek, düşe kalka banyoya yürüyoruz. Yol boyunca koridora ve üzerime, daha sonra da klozete ve küvete kusuyorsun. Tam artık rahatladığını, kusma faslının sona erdiğini umduğum anda uzun uzun altına işiyorsun. Neyse ki bu gerçekten son perde oluyor.

Seni güzelce yıkayıp kuruluyor, yatağıma yatırıyorum. Pijamalarını giydirirken, sanki ölçülerin alınmış ve sana göre kesilip dikilmişler gibi üzerine tam olduklarını görüp şaşıyorum. Vücut yapının benimkine inanılmaz derecede benzediğini bu sırada fark ediyorum. Elini tutup kendi elimin üstüne yerleştiriyorum. Tahmin ettiğim gibi ellerimiz de tamamen aynı büyüklükte. İşte bu gerçekten hayret verici çünkü hayatımda hiç benimkiler kadar büyük elleri olan bir kıza rastlamamıştım.

Ne kadar istesem de bu gizemli konuya daha fazla kafa yoramıyorum çünkü içerde her yer temizlenmeyi bekliyor. Yataktan düşme ihtimaline karşı önlem olarak yerlere minder döşedikten sonra kirli sepetinin içinden en kötü durumda olan kıyafetleri seçip giyiyor, bulaşık eldivenlerini takıyor ve işe koyuluyorum. Arada gelip seni yokluyor, nefesini dinliyor ve bir fırsatını bulduğum anda sana su içiyorum. Uykunda sık sık inliyor, birkaç defa da ağlıyorsun. Ağladığını duyduğumda yanına koşup saçını okşayarak, her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek seni sakinleştiriyorum.

Temizlik şafak sökerken bitiyor. Upuzun bir duş aldıktan sonra yatağın yanına bir sandalye çekip oturuyorum. Orada seni izlerken uyuyakalıyorum.

Uyandığımda yatağı boş buluyorum. Gitmişsin. Üstelik giysilerin çamaşır makinemin içinde olduğuna göre üzerinde pijamalarla gitmişsin.

Beni uyandırmadan, bana bir not veya bir telefon numarası bırakmadan...

Sessizce çıkıp gitmişsin.

***

Günler geçti. Biraz bahçemle ilgilendim, biraz yemek yaptım. **Gülüşünün anısı gözümde canlanıyor.** Pek bir şey okuyamadım ve hiçbir şey yazamadım. **Kokunu öyle iyi hatırlıyorum ki!** Çok antrenman ve çok yürüyüş yaptım. **Peki ya sen? Beni hatırlıyor musun?** Kulağım nedense hep telefonda idi, asla çalmayan ve zaten numarasını bilmediğin telefonumda. **Seni bir daha göreceğim miyim?**

Kendimi bildim bileli bana yetip de artan muhteşem tek başlılığımıza gölge düşmüştü. Yeni azat edilmiş bir köle gibi şaşkındım. Kendimle ne yapacağımı katiyen bilmiyordum. Bir günde bu kadar çok dakika, bu kadar çok saat olduğunu hiç tahmin etmezdim. **Ben bu kadar çok zamanla ne yapacağım?**

Bende kalan giysilerini düzgünce katlayıp, bir çekmeceye koydum. **O çekmeceyi kaç defa açtım, onları kaç defa elimden alıp kalbime bastırdım.** Evdeki bütün kırıkları onardım ve bozuk olan her şeyi tamir ettim. **Biliyor musun benim elimden her iş gelir çünkü çok küçük yaştan beri yalnızım.** Pomelo'yu arayıp senin kim olduğunu sormak geçti içimden, ama tuttum kendimi. **Kimsin? Oradaki çoğu kişi gibi sen de tılsımlı bir hayat mı yaşıyorsun? Muhakkak öyle olmalı. Ben son derece basit biriyim. Hiçbir ilginc tarafım yok.**

Yüreğim acıyordu. Başıma böyle bir şeyin geldiğine inanmakta zorlanıyordum. Gerçek hayatta olduğuma inanmakta zorlanıyordum. Senden başka bir şey düşünmekte zorlanıyordum. **O partiye neden gittim?**

Kapı zili çaldı. Yerimden fırladım. **Sen misin?** Koşar adımlarla gittim! **Yoksa geldin mi?** Kapıyı açar açmaz şahane bir orkideyle karşılaştım. **Sen mi yolladın?** İmzamı atıp çiçeği teslim aldım. Dallardan birine güzelce tutturulmuş zümrüt yeşili zarfı açarken ellerim titredi. **Sen mi yolladın?** Zarfın içindeki notu çıkarıp okurken kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu:

29 Kasım Cuma günü saat 17.00'de sizi çaya bekliyoruz. Davete tam saatinde ve muntazam kıyafetlerle icabet etmenizi istirham ederiz. Saygılarımızla.

Bu kadardı. İsim yazılmamıştı, ama kimden geldiğini tahmin etmek benim için gayet kolaydı. Yüzümü eksittim. Notu oracıkta, büyük bir zevkle yırttım. Çiçeği de paketini açmadan üzerinde kurdelesiyile antrede bıraktım. **O partiye neden gittim?**

Evin içinde boş boş gezdim. İki katlıydı. Büyük olduğu söylenemezdi, ama daha evvel yaşadığım yerlerle kıyaslayınca gerçek bir saraydı. Yatak odası, banyo, salon ve mutfak yukarıda, ana giriş katındaydı. Aşağıda ise ufak bir çalışma odası vardı. Bahçeye açılıyordu. Bütün bunların gerçekten bana ait olduğu fikrine alışmam uzun sürmüştü. **Belki de beni görmek istemişsindir, ama annen seni alıkoymuştur. Anneler kızlarının kızlarla sevgili olmasını istemezler. Öyle değil mi?**

Yine bahçeye çıktım. Hava soğuktu, ama aldırış etmedim. Sırtımı manolya ağacına yaslayıp, senin dışında bir şey düşünmeye çalıştım. **İnan bana, hakikaten merak ettiğim için soruyorum. Yanıtı bilmiyorum, çünkü benim annem yok. Ben doğduktan birkaç ay sonra hastalanıp ölmüş. Hastalığının ne olduğu anlayışlamamış. En azından bana böyle söylediler. Hayır, babam değil yatılı okuldaki öğretmenlerden biri söyledi bunu bana. Babam ben dört yaşındayken ölmüş. Başka da kimsem yok. O partiye neden gittim?**